

Un Paște diferit

ÎNVIEREA DOMNULUI

Pastor BENI DRĂDICI
Biserica „Eben-Ezer”,
Castellon, Spania

Cine și-ar fi imaginat vreodată că vom ajunge aceste vremuri, când „Omenirea se va opri din mers / Se va opri întregul univers, / Când știința va atinge culmi de nedescris ... / Știința Celui Sfânt va frânge orice vis!” (versuri grupul Speranța)?

Deja „lumea este oprită din mers” de mai bine de 4 săptămâni și deocamdată nu se prevede nici o dată concretă când se va putea reveni la normalitate. Planuri date peste cap, visuri sfărâmate, guverne depășite de situație, medici cuprinși de durerea neputinței, înmormântări rapide, cortegii inexistente, celebriți răpuse de virusul ucigaș, biserici închise și o lume întregă, baricadată în case, cu fața lipită de ecrane.

Când ortodoxia (inclusiv România) a sărbătorit intrarea triumfală a Domnului Isus în Ierusalim (Floriile), în lumea catolică și protestantă am sărbătorit Învierea Domnului. O sărbătoare modestă, în comparație cu anii trecuți, o zi în care am stat în casă, urmărind programul bisericii transmis on-line, dar care a trezit în noi meditații profunde și o înțelegere diferită a ceea ce a însemnat până acum pentru noi, această sărbătoare. Cu alte cuvinte, un **Paște diferit!**

O zi în care am privit sărbătoarea din alte perspective, diferite, ieșită din vechile tipare:

Un Paște diferit dintr-o perspectivă ceremonială, liturgică

Este un Paște diferit pentru comunitățile catolice și ortodoxe. Doar un exemplu. În țara unde eu locuiesc, Spania, Săptămâna Mare este marcată de festivități de dimensiuni impresionante. Doar în Sevilla, sunt organizate de-a lungul săptămânii peste 70 de procesiuni, care presupun pregătiri minuțioase și cheltuieli pe măsură. Primăria orașului a raportat anul trecut, o cheltuială de 9 milioane de euro, pentru organizare, dar precizând că acest complex de evenimente generează un impact economic de aproximativ 400 de milioane de euro, în special din turism. Probabil că de cifre similare am putea vorbi și despre sărbătoarea ce este organizată anual la Ierusalim sau din alte locații concrete, cum ar fi Roma, de exemplu. Anul acesta nu va mai veni nici „lumina de la Ierusalim”, pe care oamenii să o ia și să o ducă acasă, cu speranța că aceasta le va aduce „noroc și bunăstare”.

A fost un Paște diferit și pentru comunitățile protestante și evanghelice. Am stat acasă, fiind scutiți de stresul din zilele premergătoare, de cheltuieli inutile, de mese încărcate și de haine noi.

În acest context, al morții și învierii Domnului, apostolul Pavel precizează: „*Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștile nostru, a fost jertfit. Să prăznuim, dar, praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului*” (1 Corinteni 5:7-8). Aluatul vechi ar putea fi interpretat aici ca reprezentând forme și datini, împrumutate probabil din iudaism, care nu aveau nici un fel de legătură cu esența praznicului. Aluatul de răutate și viclenie, are o conotație morală, așa

cum reiese și din contextul întregului capitol, care pune accentul pe eliminarea răului și promovarea sfințeniei.

Deci, un Paște diferit, înseamnă să ne eliberăm de presiunea obiceiurilor, a tradițiilor, a formelor, a atâtor reguli nescrise, dar preluate și asimilate în timp. Un Paște diferit înseamnă libertatea duhului, într-o inimă curățită din punct de vedere moral și conectată la valorile Adevărului.

Un Paște diferit dintr-o perspectivă personală și imediată

Mergând mai departe, privind lucrurile mai în profunzime, vom înțelege că **învierea ne schimbă perspectiva asupra persoanei lui Isus**: „*Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: „Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu”* (Luca 24:36-39). Domnul Isus nu a fost doar un învățător moral, și nu a venit cu o misiune politică și/sau socială. El a venit cu o misiune precisă, să moară pentru noi și să învie, printr-o înviere glorioasă, dovedind astfel că este Fiul lui Dumnezeu, ce a venit să ne răscumpere (vezi Rom. 1:3-5).

În același timp, **învierea ne eliberează de angosta prezentului, de frica cronică ce ne stăpânește**. Mesajul Domnului Isus, pentru ucenicii speriați, închiși și ei în casă, a fost unul care să le aducă pacea: „*În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Isus, a stat*

„*Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.*”
(Fapte 4:33)

în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” (Ioan 20:19). În seara Cinei, anticipând reacția ucenicilor în contextul evenimentelor ce vor urma, Domnul Isus le-a spus: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14:1); „Acum Mă duc la Cel ce M-a trimis; și nimeni din voi nu Mă întreabă: «Unde Te duci?» Dar, pentru că v-am spus aceste lucruri, întristarea v-a umplut inima” (Ioan 16:5-6).

Mesajul unui Paște diferit, pentru o omenire speriată, fără orizont și fără speranță, este unul care ne aduce încredere. Este un mesaj care ne luminează perspectiva asupra lui Isus și a misiunii Lui în lumea noastră: „Nu vă temeți, Eu sunt cu voi, și „dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43:2).

Un Paște diferit dintr-o perspectivă viitoristă

Sunt oameni care suferă în această vreme, la propriu. Durerea provocată de boală, durerea despărțirii de cineva drag, munca istovitoare, pentru personalul medical... Dar suferința cea mai profundă este alta și anume incertitudinea. Ce se va întâmpla cu noi, când și cum se va termina asta, vom scăpa teferi sau nu? De fapt aceste temeri sunt comune omenirii nu doar acum, în aceste zile de criză.

Învierea lui Isus alungă incertitudinea, oferă siguranță, oferă speranță: „Tot așa și voi: acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu vă va răpi bucuria voastră” (Ioan 16:22).

În Cartea Exodului, când evreii se aflau în Egipt, în acea noapte memorabilă, a primei sărbători a Paștelui, mesajul divin pentru ei a fost: „Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțăminte în picioare și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci este paștele Domnului” (Exodul 12:11). Cuvântul însemna garanția plecării imediate, certitudinea ieșirii din Egipt în chiar noaptea aceea. Lucrurile nu mai sufereau amânare, faraon a fost îngenunchat, când moartea a intrat în casa lui, eliberarea din sclavie era o realitate.

Speranța (nădejdea) – este, în sensul convențional al cuvântului, o necesitate psihologică, în încercarea modestă a omului de a preciza viitorul. În sensul biblic, nădejdea este o parte a binecuvântării, care ne oferă siguranță asupra viitorului. Dar aceasta siguranță nu o poate da decât cineva care are controlul asupra viitorului. Speranța, conform teologului John Stott – este așteptarea plină de încredere a *parousiei* (*parousia* înseamnă *venirea Regelui*).

Cei doi ucenici ce mergeau spre Emaus, în ziua învierii, erau dezamăgiți tocmai pentru că speranța lor se năruise: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri” (Luca 24:21). A trebuit să vină Isus, să le explice Scripturile și să se facă cunoscut lor, la frângerea pâinii. Imediat perspectiva lor s-a schimbat, speranța a luat o nouă dimensiune și bucuria și-a intrat în drepturi.

Un Paște diferit înseamnă speranță, încredere și certitudine. Încredere în Dumnezeu care este cu noi în fiecare zi, certitudinea prezenței Lui în momentele dificile ale vieții și speranța întâlnirii cu El, în Împărăția Cerului.

„... și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți.”
(Romani 8:23-24)

Te rugăm, o, bun Părinte...

(2 Cronici 7:14)

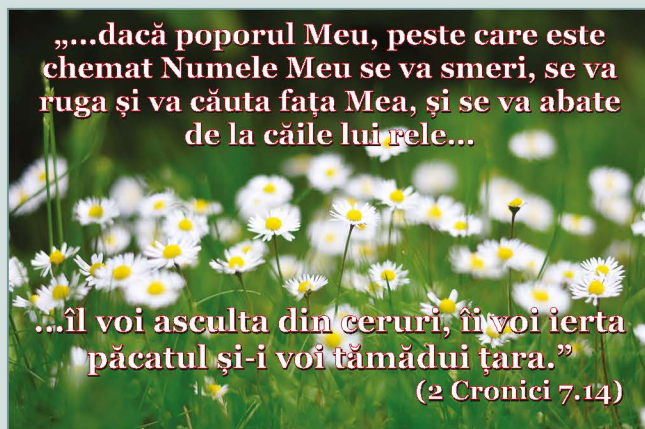
Te rugăm, o, bun Părinte să ne-ascuți: vindecă țara!
Și oprește-acum urgia care ne-a distrus comoara...
Ne-a luat părinți, bunici, ne-a mbrăcat cu disperarea...
Izolați și-nchiși în case, ne-a cuprins îngrijorarea!

Astăzi, ne smerim, Părinte și ne recunoaștem starea:
Nu Te-am proslăvit pe Tine, n-am căutat închinarea
Am crezut c-așa e bine și nu ne-am schimbat purtarea.
Dar, iată, epidemia ne-a învins și-a adus descurajarea...

Însă Tu ești bun, Părinte! Plângând, fața Ta căutăm
Și, prin rugăciuni fierbinți, Duhul peste noi chemăm!
Vrem podoaba Casei, Doamne, sfințenia, să-mbrăcăm!
Ca, prin ea, din nou, trăirea și vorbirea să schimbăm!

Căci Tu n-accepti formalismul în relația cu Tine,
Ci aștepti maturitate, caracter mai bun și-n mine!
Astfel, vindeci țara-ntreagă și ierta-vei pe-orisicine
Cari prin rugi și pocăință se întorc, smeriți, spre Tine!

**Pastor PETRU COMAN,
Petroșani, 25 aprilie 2020**

„...dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele...

„...îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara.”
(2 Cronici 7.14)